

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศไทยมีทิศทางแน่นอนในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมมาตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2504 แต่ปรากฏว่าสังคมไทยมีปัญหามากขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการใช้ที่ดิน ปัญหาป่าไม้ ถูกทำลาย ปัญหาพืชผลการเกษตรราคาตกต่ำ ปัญหาอพยพแรงงาน ปัญหามลพิษ และปัญหาทุจริตคอร์รัปชัน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจำเป็นต้องมีบทบาทในการแก้ไข หรือบรรเทาปัญหาดังกล่าว การปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ได้ให้ความสำคัญกับการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนมากกว่ารัฐธรรมนูญหลาย ๆ ฉบับที่ผ่านมา รวมทั้งมีบทกำหนดในทางที่จะก่อให้เกิดการพัฒนากระบวนการเมือง การปกครองของประเทศไปสู่ทิศทางที่ถูกต้องตามระบอบประชาธิปไตยให้มีความเหมาะสมกับวัน เวลา และสถานการณ์ของบ้านเมืองที่เปลี่ยนแปลงมีสาระสำคัญ เช่น รัฐต้องกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นพึ่งตนเองและตัดสินใจในกิจการท้องถิ่นได้เอง พัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น และสาธารณูปโภคตลอดจนโครงสร้างพื้นฐาน คุณภาพชีวิตให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกันทั่วประเทศ (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. 2548 : 1-2)

การปกครองท้องถิ่นไทยมีพัฒนาการตามลำดับขั้นตอน เริ่มตั้งแต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชการที่ 5 ทรงมีพระราชดำริทดลองจัดตั้งสุขาภิบาลกรุงเทพเป็นหน่วยงานท้องถิ่น มีหน้าที่รักษาความสะอาดในชุมชนของตนเอง การปรับปรุงถนนหนทาง สวนสาธารณะ และจัดตั้งสุขาภิบาลท่าลอม จังหวัดสมุทรสาคร รวมถึงจัดตั้งสุขาภิบาลในหัวเมืองต่าง ๆ ทั่วราชอาณาจักร โดยมีกรมการบริบาลเป็นข้าราชการประจำทั้งหมด ต่อมาในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 7 ได้ทรงตั้งกรมการจัดการประชาภิบาลขึ้นทำการศึกษาบทเรียนของการปกครองท้องถิ่นจากต่างประเทศและจากผลการศึกษาสรุปว่าประเทศไทยควรมีการปกครองท้องถิ่นรูปแบบ "เทศบาล" ซึ่งรัฐบาลของคณะราษฎรได้ผ่านพระราชบัญญัติจัดตั้งเทศบาล โดยยกฐานะสุขาภิบาล จำนวน 35 แห่งขึ้นเป็นเทศบาลนคร เทศบาลเมือง และเทศบาลตำบล รูปแบบเทศบาลประกอบด้วยสภาเทศบาลซึ่งสมาชิกมาจาก

การเลือกตั้งของประชาชนในเขตเทศบาล ส่วนคณะเทศมนตรีแต่งตั้งจากสมาชิกสภาเทศบาล (สมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย, 2545 : 4)

ในปี พ.ศ. 2541 รัฐบาลมีนโยบายยกฐานะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบสุขาภิบาล เป็นเทศบาลตำบล เพราะการปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบองค์การบริหารส่วนตำบล สามารถพัฒนาเป็นไปได้อีก ดังนั้น ในวันที่ 25 พฤษภาคม 2542 รัฐบาลได้ออกกฎหมายเปลี่ยนแปลงฐานะสุขาภิบาลเทศบาลตำบลพร้อมกันทั้งหมดและปฏิบัติการกิจการตามหน้าที่ที่กำหนดไว้ ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 (โกวิทช์ พวงงาม, 2543 อ้างถึงในศิรินารถ บัวสอน, 2548 : 3) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในปัจจุบันมีอยู่ 5 รูปแบบ คือ กรุงเทพมหานคร องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล เมืองพัทยา และองค์การบริหารส่วนตำบล (นิตยสาร ท้องถิ่น, 2545 : 28) แต่ละรูปแบบจะเปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการปกครองแตกต่างกันออกไป แต่เป้าหมายสุดท้ายก็ยังคงเหมือนกันคือ เพื่อส่งเสริมการปกครองในระบอบประชาธิปไตยให้ประชาชนมีสิทธิเลือกตั้งตัวแทนของตนเข้าไปบริหารงานของท้องถิ่น และมีอำนาจบริหารงานอย่างอิสระภายในขอบเขตของตน ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการปฏิบัติงานและช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐบาลกลาง (วรพิทช์ มีมาก, 2532 : 1)

พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 แก้ไขเพิ่มเติม โดย พ.ร.บ. เทศบาล (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 ส่วนที่ 1 การจัดตั้งเทศบาล กำหนดว่า มาตรา 7 เมื่อท้องถิ่นใดมีสภาพอันสมควรยกฐานะเป็นเทศบาลให้จัดตั้งท้องถิ่นนั้นๆ เป็นเทศบาลตำบล เทศบาลเมือง หรือเทศบาลนคร ให้เทศบาลเป็นทบวงการเมืองมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้และกฎหมายอื่น มาตรา 10 เทศบาลเมือง ได้แก่ ท้องถิ่นอันเป็นที่ตั้งศาลากลางจังหวัด หรือท้องถิ่นชุมชนที่มีราษฎรตั้งแต่หนึ่งหมื่นคนขึ้นไป ทั้งมีรายได้พอควรแก่การปฏิบัติหน้าที่อันต้องทำตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งมีประกาศกระทรวงมหาดไทยยกฐานะเป็นเทศบาลเมือง ประกาศนั้นให้ระบุชื่อและเขตของเทศบาลไว้ด้วย

ในส่วนที่ 3 ของพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 แก้ไขเพิ่มเติม โดย พ.ร.บ. เทศบาล (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 ได้กำหนดหน้าที่ของเทศบาลเมืองที่จะต้องปฏิบัติ ได้แก่ กิจการตามที่ระบุไว้ในมาตรา 50 ให้มีน้ำสะอาดหรือประปา ให้มีโรงฆ่าสัตว์ ให้มีการบำรุงสถานที่ทำการพิทักษ์และรักษาคนเจ็บไข้ ให้มีและบำรุงทางระบายน้ำ ให้มีและบำรุงสวนสาธารณะ ให้มีและบำรุงการไฟฟ้าหรือแสงสว่างโดยวิธีอื่น ให้มีการดำเนินการโรงรับจำนำ หรือสถาน

สินเชื่อบริษัท นอกจากนี้ยังอาจจัดทำกิจกรรมใดๆ ในเขตเทศบาล ตามมาตรา 54 ได้แก่ ให้มีตลาด ท่าเทียบเรือ ท่าข้าม ให้มีสุสานและฌาปนกิจสถาน บำรุงส่งเสริมการทำมาหากินของราษฎร ให้มีการบำรุงการสงเคราะห์มารดาและเด็ก ให้มีและบำรุงโรงพยาบาล ให้มีการสาธารณสุข การจัดทำกิจการซึ่งจำเป็นเพื่อการสาธารณสุข จัดตั้งและบำรุงโรงเรียนอาชีวศึกษา ให้มีและบำรุงสถานที่สำหรับการกีฬาและพลศึกษา ให้มีการบำรุงสวนสาธารณะ สวนสัตว์ และสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ ปรับปรุงแหล่งเสื่อมโทรม รักษาความสะอาดเรียบร้อยของท้องถิ่น และเทศพาณิชย์ ซึ่งคือ การให้บริการสาธารณะแก่สาธารณะชนนั่นเอง จึงทำให้เทศบาลมีความผูกพัน และใกล้ชิดกับประชาชนเป็นอันมาก (โกวิทย์ พวงงาม. 2543 : 158)

บทบาทหน้าที่ในการจัดบริการตามภารกิจหน้าที่เทศบาลเมือง มีกฎหมายบังคับให้ต้องกระทำ กล่าวโดยสรุปแบ่งเป็นประเภทใหญ่ๆ ได้ 8 ประเภท ดังนี้

1. การรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ได้แก่ การดับเพลิง การป้องกันและระงับอัคคีภัย
2. การสาธารณสุข ได้แก่ การจัดให้มีและบำรุงสถานที่พิทักษ์รักษาคนเจ็บไข้ ป้องกันและระงับโรคติดต่อ การรักษาความสะอาดของถนนหรือทางเดินและที่สาธารณะ การกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล การจัดให้มีและบำรุงสวนสาธารณะ การจัดให้มีสุสานและฌาปนกิจสถาน และกิจการอย่างอื่นที่จำเป็นเพื่อการสาธารณสุข
3. การสาธารณสุข ได้แก่ การสงเคราะห์มารดาและเด็ก การสงเคราะห์คนชรา คนพิการ คนเร่ร่อน เด็กกำพร้า และผู้ด้อยโอกาสในชุมชน
4. การโยธาสาธารณะ ได้แก่ การสร้างและบำรุงทางบก ทางน้ำ การจัดให้มีและบำรุงสวนสาธารณะ สวนสัตว์ และสถานที่พักผ่อนหย่อนใจของราษฎร
5. การศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประถมศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับ การจัดตั้งและบำรุงโรงเรียนอาชีวศึกษา การจัดให้มีและบำรุงสถานที่สำหรับการกีฬาและพลศึกษา
6. การสาธารณสุขโรคและเทศพาณิชย์ ได้แก่ การประปา การไฟฟ้า การจัดให้มีโรงฆ่าสัตว์ การเดินรถประจำทาง การเทศพาณิชย์ เช่น การจัดให้มีตลาด ท่าเทียบเรือ และท่าข้าม การจัดให้มีและดำเนินการโรงรับจำนำ หรือสถานสินเชื่อบริษัท
7. การทะเบียนราษฎร ซึ่งเป็นหน้าที่ของเทศบาลต้องทำตามกฎหมายว่าด้วยทะเบียนราษฎร

8. การบำรุงส่งเสริมการทำมาหากินของราษฎร

การให้บริการตามภารกิจหน้าที่แต่ละประเภท เทศบาลแต่ละแห่งจะต้องดำเนินการเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน แต่จะได้ผลดีไม่น้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับนโยบายของผู้บริหาร ความจำเป็นเร่งด่วน และงบประมาณที่ได้รับ รวมทั้งการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ของเทศบาลต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน โดยใช้วิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีและให้คำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดทำแผนพัฒนาเทศบาล การจัดทำงบประมาณ การจัดซื้อจัดจ้าง การตรวจสอบ การประเมินผลการปฏิบัติงาน และการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ทั้งนี้ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับว่าด้วยกรณีนั้น และหลักเกณฑ์วิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ในมาตรา 3/1 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 ซึ่งเป็นกฎหมายที่เป็นที่มาของการปฏิรูประบบราชการ ได้วางกรอบแนวทางการบริหารราชการไว้ กล่าวคือ “การบริหารราชการต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ ความมีประสิทธิภาพ ความคุ้มค่าในเชิงภารกิจแห่งรัฐ การลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน การลดภารกิจและยุบเลิกหน่วยงานที่ไม่จำเป็น การกระจายอำนาจตัดสินใจ การอำนวยความสะดวกและตอบสนองความต้องการของประชาชน” และเพื่อให้การดำเนินการดังกล่าวเป็นไปตามกรอบทิศทางและแนวทางการบริหารราชการดังกล่าว จึงได้มีการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 10 ตุลาคม 2546

เทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ได้รับการยกฐานะเป็นเทศบาลตามพระราชกฤษฎีกาการจัดตั้งเทศบาล เมื่อวันที่ 14 มีนาคม 2480 มีพื้นที่ 16.96 ตารางกิโลเมตร ประชากรทั้งหมด 40,354 คน เทศบาลเมืองกาฬสินธุ์มีรายได้รวมเงินอุดหนุนที่รัฐจัดสรรให้ และรายได้ส่วนอื่นๆ จำนวนทั้งสิ้น 124,837,179.21 บาท ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง รายได้เฉลี่ยต่อปี 45,787 บาทต่อหัวต่อคน (ข้อมูล งบประมาณ 2548)

ในส่วนของโครงสร้างด้านบุคลากรของเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์นั้น มีพนักงานเทศบาล 104 คน ลูกจ้างประจำ 67 คน พนักงานจ้าง 276 คน และพนักงานจ้าง โครงการแผนที่ภาษี 7 คน รวม 455 คน เทศบาลเมืองกาฬสินธุ์เป็นเทศบาลขนาดใหญ่ตามประกาศของคณะกรรมการกลางพนักงานเทศบาลที่จัดขนาดของเทศบาลตามรายได้ อีกทั้งวิสัยทัศน์และนโยบายของผู้บริหารมุ่งไปสู่ “กาฬสินธุ์จะเป็นเมืองน่าอยู่สู่ความยั่งยืน” ซึ่งขยายความของ

คำว่า “เมืองน่าอยู่” ไว้ว่า บ้านเมืองสะอาดมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยสวยงามมีการอนุรักษ์ และพัฒนาสิ่งแวดล้อม พร้อมให้บริการ ประสาน แก้ไข ก้าวไกลการศึกษา ชาวประชา ปลอศกัย นำให้พ้นภัยสาเหตุดี มุ่งสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดี รวมทั้งใช้หลักการบริหาร กิจการบ้านเมืองที่ดีในบริหารงานของทุกสำนัก/กอง/ฝ่ายตามนโยบายของคณะกรรมการ กระจายอำนาจที่มุ่งพัฒนาประสิทธิภาพการจัดหารายได้และการบริการที่ดีให้องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นสามารถพึ่งตนเองได้ในระยะยาว และเป็นที่ยอมรับของสังคมโดยทั่วไป ผู้วิจัย ในฐานะที่ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองสวัสดิการสังคมเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ มีหน้าที่ใน การที่จะต้องพัฒนาชุมชน ส่งเสริม สนับสนุน และสร้างจิตสำนึกร่วมในการพัฒนาตนเอง เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน รวมทั้งการสาธารณูปการ ได้แก่ การสงเคราะห์มารดา และเด็ก คนชรา คนพิการ คนเร่ร่อน กำพรว้า และผู้ด้อยโอกาสในชุมชน รวมทั้งส่งเสริม การทำมาหากินของราษฎร แต่จากการที่มาดำรงตำแหน่งตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 จนถึงปี พ.ศ. 2548 เป็นเวลา 5 ปี ได้เห็นพฤติกรรมชุมชนและรับรู้ความรู้สึกของประชาชนในพื้นที่ว่า มีความรู้สึกต่อการบริหารงานของเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์หลายแง่มุม ทั้งทางบวกและลบ ทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับการบริหารงานของเทศบาล ประชาชนบางกลุ่มเกิดความขัดแย้ง และแตกแยกเป็นกลุ่ม เป็นพวกทำให้ยากต่อการปฏิบัติหน้าที่ ในฐานะนักพัฒนาชุมชนที่จะ ต้องร่วมพัฒนาและร่วมแก้ไขปัญหากับชุมชน

จากเหตุผลและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาวิจัยความ พึงพอใจของประชาชนต่อการปฏิบัติงานของเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ตามหลักการบริหารกิจการ บ้านเมืองที่ดีตามภารกิจทั้ง 5 ด้านของเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ โดยศึกษาตามแนวทางและเกณฑ์ ตัวชี้วัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมทั้งเปรียบเทียบความพึงพอใจของประชาชนที่มี เพศ อาชีพ และการศึกษาที่แตกต่างกัน เพื่อนำผลการศึกษาวิจัยไปเป็นองค์ความรู้ในการปรับ ปรุงแก้ไข หรือปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อหน่วยงาน ตลอดจนนำไปพัฒนางานบริการตาม ภารกิจหน้าที่ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเพื่อให้ประชาชนมีความพึงพอใจมากที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการปฏิบัติงานของเทศบาลเมือง กาฬสินธุ์
2. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการปฏิบัติงานของเทศบาลเมือง

กาฬสินธุ์ จำแนกตามเพศ อาชีพ และการศึกษาที่แตกต่างกัน

3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของประชาชนที่มีต่อการปฏิบัติงานของเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์

สมมติฐานของการวิจัย

1. ระดับความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการปฏิบัติงานของเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์อยู่ในระดับมาก

2. ความพึงพอใจของประชาชนจำแนกตามเพศ อาชีพ และการศึกษาที่มีต่อการปฏิบัติงานของเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์มีความแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร (Population) หมายถึง ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ ในปี พ.ศ.2548 จำนวน 40,354 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง (Sample) หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างประชากรโดยคำนวณหาขนาด ตามสูตรของ ทาโระ ยามาเนะ (Taro Yamane) (อ้างถึงในรังสรรค์ สิงห์เลิศ. 2548 : 2) เพื่อเป็นตัวแทนของประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ จำนวน 396 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent variables) ได้แก่

2.1.1 เพศ

2.1.2 อาชีพ

2.1.3 การศึกษา

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent variable) ได้แก่

2.2.1 ความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการบริหารงานตามหลักการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดีตามหลักธรรมาภิบาล 5 ด้าน ของเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ คือ

- หลักนิติธรรมและคุณธรรม

- หลักความรับผิดชอบ
- หลักความโปร่งใสตรวจสอบได้
- หลักการมีส่วนร่วม
- หลักประสิทธิภาพและประสิทธิผล

2.2.2 ความพึงพอใจต่อประสิทธิภาพในการทำกิจกรรมของเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ ทั้ง 5 ด้าน คือ

- ด้านการส่งเสริมคุณภาพชีวิต ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น
- ด้านการบริหารจัดการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- ด้านการส่งเสริมเศรษฐกิจและแก้ไขปัญหาความยากจน
- ด้านการจัดระเบียบชุมชน สังคม และรักษาความสงบเรียบร้อย
- ด้านการแก้ไขปัญหาการทุจริต คอร์รัปชัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจร่วมกัน ผู้วิจัยจึงให้ความหมายของศัพท์เฉพาะไว้ดังนี้
เทศบาล หมายถึง เทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์

ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพอารมณ์ ความรู้สึก ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของแต่ละคน เป็นทัศนคติทางบวกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่สนองต่อความต้องการของบุคคลนั้นได้ ในที่นี้หมายถึงความพึงพอใจต่อการปฏิบัติงานตามหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีของเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์

การปฏิบัติงาน หมายถึง การปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 แก้ไขเพิ่มเติม โดย พ.ร.บ. เทศบาล (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 ได้กำหนดหน้าที่ของเทศบาลเมืองที่จะต้องปฏิบัติ ได้แก่ กิจการตามที่ระบุไว้ในมาตรา 50 และ มาตรา 54

การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี หมายถึง การปฏิบัติภารกิจตามอำนาจหน้าที่ที่ต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ ไม่มีขั้นตอนการปฏิบัติงานเกินความจำเป็น ประชาชนได้รับการอำนวยความสะดวกและได้รับการตอบสนองความต้องการ ดังนี้

1. การบริหารงานตามหลักการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดีตามหลักธรรมาภิบาล 5 ด้าน คือ

- หลักนิติธรรมและคุณธรรม หมายถึง แนวคิดที่คำนึงถึงสิทธิ เสรีภาพ ความเท่าเทียม ความเสมอภาคและความยุติธรรมของประชาชน
  - หลักความรับผิดชอบ หมายถึง แนวคิดที่ตระหนักถึงการเคารพในความคิดเห็นที่แตกต่างของผู้อื่น ตลอดจนสิทธิหน้าที่ ความสำนึกในความรับผิดชอบต่อสังคม ถึงแม้ว่าสิ่งนั้นจะไม่ได้อยู่ในกฎระเบียบหรือข้อบังคับ
  - หลักความโปร่งใสและตรวจสอบได้ หมายถึง แนวคิดที่คำนึงถึงการสร้างความไว้วางใจในตัวขององค์กรภาครัฐให้เกิดขึ้นกับประชาชน พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้ประชาชนสามารถที่จะเข้ามาตรวจสอบการทำงานของภาครัฐได้
  - หลักการมีส่วนร่วม หมายถึง แนวคิดที่ตระหนักอยู่เสมอว่าประชาชน คือ เจ้าของพื้นที่อย่างแท้จริง มีความเข้าใจถึงปัญหาได้ดี เพราะฉะนั้นการเปิดให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมของเทศบาล ทั้งร่วมรับรู้ ร่วมคิด ร่วมทำ และร่วมตรวจสอบ จึงมีความสำคัญอย่างมากในการตัดสินใจเกี่ยวกับรูปแบบการดำเนินงานของโครงการ
  - หลักประสิทธิภาพและประสิทธิผล หมายถึง แนวคิดที่เล็งถึงความสำคัญของการดำรงชีพและความเป็นอยู่ของประชาชน ความคุ้มค่าในการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่
2. ประสิทธิภาพในการทำกิจกรรมของเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ ทั้ง 5 ด้าน คือ
- ด้านการส่งเสริมคุณภาพชีวิต ศิลปวัฒนธรรมประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น
  - ด้านการบริหารจัดการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
  - ด้านการส่งเสริมเศรษฐกิจและแก้ไขปัญหาความยากจน
  - ด้านการจัดระเบียบชุมชน สังคมและรักษาความสงบเรียบร้อย
  - ด้านการแก้ไขปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เป็นข้อมูลสารสนเทศให้ผู้บริหารเทศบาลและคณะกรรมการประเมินผลการปฏิบัติงานตามหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีนำไปใช้เป็นแนวทางปรับปรุงแก้ไขการดำเนินงานของเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ต่อไป